

VOORWOORD

Na het overlijden van onze geliefde moeder, oma en overgrootmoeder, Rita Roukens, hebben we een bijzondere ontdekking gedaan. Tussen de vergeelde pagina's van een oud notitieboekje vonden we een manuscript dat haar belevenissen tijdens de Tweede Wereldoorlog vastlegde. Dit manuscript was een kostbare schat, verborgen in de vergeten hoekjes van haar herinneringen. Het zou zonde zijn om dit verhaal verloren te laten gaan, want het vertelt niet alleen het persoonlijke verhaal van onze moeder, maar biedt ook een waardevolle blik op een van de meest ingrijpende periodes in onze geschiedenis.

Rita, geboren in 1930 in een klein dorpje in het zuiden van Limburg, was niet alleen een geëngageerde schrijfster, maar ook een sterke vrouw wier leven getekend was door haar werk als journalist bij het Limburgs Dagblad van 1970 tot 1995. Ze deelde met velen haar passie voor de Nederlandse taal: woorden, uitdrukkingen, gezegden en verhalen, waar ze graag mee speelde. Ze hechtte dan ook veel waarde aan haar "literaire vrijheden". Maar wat we na haar overlijden ontdekten, was een ander facet van haar talent - haar vermogen om haar eigen leven en ervaringen op een aangrijpende en tegelijkertijd humoristische manier vast te leggen.

Rita maakte de Tweede Wereldoorlog mee als tiener. In haar

manuscript beschrijft ze op levendige wijze de dagelijkse uitdagingen, de angsten en de hoop die zij en haar familie deelden tijdens deze turbulente periode. Haar woorden brengen het beeld van de oorlogstijd tot leven, haar herinneringen werpen een uniek licht op de geschiedenis.

Dit boek is een eerbetoon aan onze moeder en aan iedereen die de Tweede Wereldoorlog heeft meegemaakt of leeft met de gevolgen ervan. Het is ook een erkenning van het belang van het bewaren van persoonlijke verhalen en herinneringen, zodat toekomstige generaties kunnen blijven leren van het verleden. We zijn trots om dit manuscript met u te delen en hopen dat u, net als wij, geraakt zult worden door het verhaal.

Laten we samen de bladzijden omslaan en ons laten meevoeren naar een tijd die nooit vergeten mag worden. Rita's verhaal verdient het om verteld te worden en gehoord te worden.

Voetnoot: in verband met de privacy van alle betrokkenen zijn de namen in het verhaal geanonimiseerd, behalve die in onze eigen familie.

1.

Het dorpje lag een beetje verloren in de ruimte rondom. Het schuilde in een plaatjesachtige omgeving van glooiende akkers en groene weilanden. Niet dat die weilanden veel keus hadden iets anders te zijn dan groen. Om het helemaal compleet te maken werd deze groenbruine compositie omzoomd door een bosrand, die zich wat kleur betreft, aardig aanpaste.

De gouden vingers van een stralende zon grabbelden in de witte krulletjes van een oude dame, die vanuit het bos dwars door de akkers naar huis liep. Ze was drieënzeventig en chic. Ze droeg een matgroene jurk en zwarte schoentjes met hoge hakken. Om haar hals droeg ze een zwartfluwelen bandje bezet met zilveren kraaltjes. De rimpeltjes in haar gezicht leken wel een kunstig webwerk van een nijvere spin. Haar groene ogen stonden nijdig. Niemand kon haar horen, maar ze mopperde hardop. Niet omdat haar eerst zo keurige schoentjes inmiddels bestoft en bestoven waren, nee, haar gramschap had een geheel andere reden.

‘Ik blijf daar niet! Ik ga daar weg! Wat moet ik daar op een bovenwoning in mijn eentje? Tenslotte woont mijn enige zoon maar twee straten verderop. Ik ga gewoon naar hem toe en dan zeg ik: Chris, ik kom bij jou wonen. Maak maar een kamer klaar.’

Een grijns trok over haar gezicht. Ik wil dat gezicht wel eens zien, dacht ze. Hij kon toch moeilijk tegen zijn eigen moeder zeggen: ‘Ik heb geen plaats voor je.’ Dat zou trouwens een leugen zijn, en hij